

[Hans Rasmussen.]

lovforslaget indeholder forslag om, for der er givet visse retningslinjer.

Ja, der er givet retningslinjer, men det, det ærede medlem kom med, var kun teoretiske, tågede udlægninger. Det ærede medlem ved, at lønniveauet er forskelligt fra erhvervsområde til erhvervsområde. Hvordan skal man så fastlægge lønnen? Det griber i den grad ind i hinanden, at man vil få kvaler endog inden for en sådan domstol med at fastlægge lønniveauet.

Det ærede medlem pegede også på, at § 1, som jeg havde sagt var en rodet paragraf, kunne gøres klarere. Men den blander retskonflikter og interessekonflikter sammen, og efter min opfattelse er formålet med dette lovforslag at forhindre konflikter på livsvigtige områder, navnlig i overenskomst-situationer. Dette forslags gennemførelse vil bringe ødelæggelse inden for det bevægelige lønsystem, fuldkommen ødelæggelse inden for vort system i jernindustrien, således som det er bygget op, og som det er godkendt ved kendelser af den faste voldgiftsret. Vi fik også bekræftet af det ærede medlem, at det var hensigten; så meget mere skal vi vist i fagbevægelsen være påpasselige heroverfor.

Jeg skal slutte med at understrege, at det ærede medlem gik lidt let hen over monopolerne og den fri konkurrence. Vi har navnlig i den senere tid læst, hvordan erhvervslivet gennem aftaler sikrer sig, og hvordan visse virksomheder nedlægges og betales herfor. Det er den slags aftaler, det ærede medlem vil gå let hen over, for det er de besiddende, det drejer sig om, og dem ønsker man ikke at komme på kant med, men derimod vil man gerne genere lønarbejderne, således at man kan holde lønnen nede. Det er oppositionens hensigt men den er kommet dårligt af sted dermed.

Poul Sørensen: Jeg vil gerne erkende over for det ærede medlem hr. Niels Andersen, at det skridt, vi tager, hvis forslaget bliver til lov, selvfølgelig ikke går i retning af større liberalisering, i retning af et klarere liberalt samfund; det erkender jeg lige ud. Men det synspunkt, vi har anlagt, er, om vi skal tage dette skridt og altså fravige den rette vej i den henseende, eller vi skal give muligheder for, at de store konflikter

kan starte og løbe videre, så at et utal af borgere uretmæssigt fratages deres beskæftigelsesmuligheder. Det sidste ønsker vi altså ikke. På grundlag af de erfaringer, vi har gjort, og ud fra dette synspunkt har vi altså taget dette skridt. Men jeg forstår, at det ærede medlem delvis vælger at lade stå til i den nuværende situation.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard og enkelte andre har omtalt det standpunkt, som mit parti og jeg tidligere har haft i denne sag. Det ligger ganske klart, at vi før har haft en anden indstilling; det har vi drøftet, hver gang vi har haft denne sag fremme, og det kan vi for så vidt godt blive ved med at drøfte. For 7 år siden skrev jeg i min egenskab af socialminister en artikel, som er blevet citeret i dag, og som udtrykte en anden mening end den, jeg i dag fremsætter. Jeg mener imidlertid, at det ærede medlem hr. Baunsgaard må være den første til at være glad for, at man ændrer anskuelse, på samme vis som jeg var lykkelig over, at det ærede medlem ændrede anskuelse i forsvarssagen. Det har ikke noget som helst med partipolitiske manøvrer at gøre.

Jeg vil selvfølgelig erkende, at kommissionen arbejder endnu, men den er os ingen hjælp. Der er ingen, der vil kunne påstå, at man regner med, at kommissionen vil kunne løse disse problemer inden overenskomstsituationen. Derfor må man tage initiativet selv, og dér er det altså, vi har taget et initiativ, som ganske dækkes af de udtalelser, den højtærede økonomiminister motiverede partiets forslag med i 1955, nemlig at det er urimeligt, at en stor-konflikt møder et samfund, der er uforberedt. Det er det synspunkt, vi har anlagt, og det vil være interessant at høre, om det ærede medlem hr. Baunsgaard har forladt dette standpunkt.

Jeg hørte, at det ærede medlem henviste til et Nyborgprogram. Jeg vil gerne rettes, hvis jeg tager fejl, men har jeg opfattet det rigtigt, når jeg udlægger det sådan, at man i en arbejdskonflikt vil anmode parterne om selv at nedsætte en voldgiftsret, og hvis de ikke vil det, vil folketinget nedsætte en voldgiftsret? Ja, det er dog et standpunkt at have, men det er ikke et standpunkt, der harmonerer med den højtærede økonomiministers standpunkt fra 1955, for man vil stå lige så uforberedt, hvis dette program